

Звала се Мирјана. Некако превелико, рогобатно и озбиљно име за дете од девет година...

Помислио би неко када кажеш Мирјана Драгичевић да збориш о каквој стаситој и одраслој девојци, жени, мајци, а не од детету од тек девет година.

Ево, бил ко помислио на Мирјану Драгичевић, уснулог анђела што су три звери тог мрзног јутра '92. отргли из мајчиног наручја, на прагу лепе, домаћинске куће у Доњој Биочи, на крик, урлик од Сарајева..?

Шумарком се па мирисним ливадама стизало до куће. Вирила је иза последњих грана, оголеле су биле већ, пуцале оне најтање на јутарњем мразу...или се Ради, мајци ти, учинило тако?

Тргла се, ал залуд, прекасно, зло је већ добауљало до куће.

Ђавоље се придворице примакле прагу- проклети били довека...зорили се увелико над закланом ти тетком што се љутнула на зору мислећи да мразом дивљају по гранама, кад...

Ево ти свећа, анђеле, гори пламеном праведника! Мирно, без трептаја а брије преко Малог Зејтилника, можда баш као тог јутра, звончице, кад су те звери...

Толицко година за толики споменик, срећо! Толико име за прве увојке... Таква судбина за дете, а деца не би смела умирати мученичком смрћу, сине! Не би смела умирати! Не би смело под земљом имати више мира за њих неголи на њој, али за Србе је тако, моја Миро!

Вазда је тако, пиле! Мирјана Драгичевић би већ стасала то да зна, ал Мира није стигла...

Није стигла да дозове брата скривеног под креветом, док су је...

Није хтела да га дозива! Знала је шта би учинили брату када су њој учинили...

Убили су ти матер пошто су ти пререзали грло, сунчице!

Жива је, опоравила се од куршума што су сасули у њу, ал убили су је! Мртва је одавно. Да бројимо колико је прошло од тог јутра '92. када су тројица ђавољих накота навалила на тебе, држећи мајку да гледа...

Не могу, Миро, не љути се, не могу рећи шта су ти све учинили!

Знам да си дозивала мајку док те је други...не могу Миро моја, види како ти свећа мирује на ветру...

Онда си клонула, рече мајка. Трећу звер на себи ниси осетила, ал ђаво застао није. Урлало је над телом мртваг детета. Урлао је на телу мртваг детета а мајка се

мучена отимала животу проклињући га што не утекне од ње гледајући како те мртву...

Мало си била мртва, Мико моја, премало за Српкињу!

Није Србин никада довољно мртав, анђеле, зато нам ваљда под земљом и јесте лепше и комотније неголи на њој?

Можда би звери стале да си умрла како ваља, ал само си клонула и згасла. Нису ти од урлика чули ропец, није довољно крви било по постељи да би могла тако лако умрети, тек онако да испустиш душу анђеоску док је трећа звер смењивала другу на...

Бије преко Сокоца, невестице јада, а пламен мирује- ни да макне! Заинатила се воштаница да догори...зато се смешкаш, је ли, анђеле..?

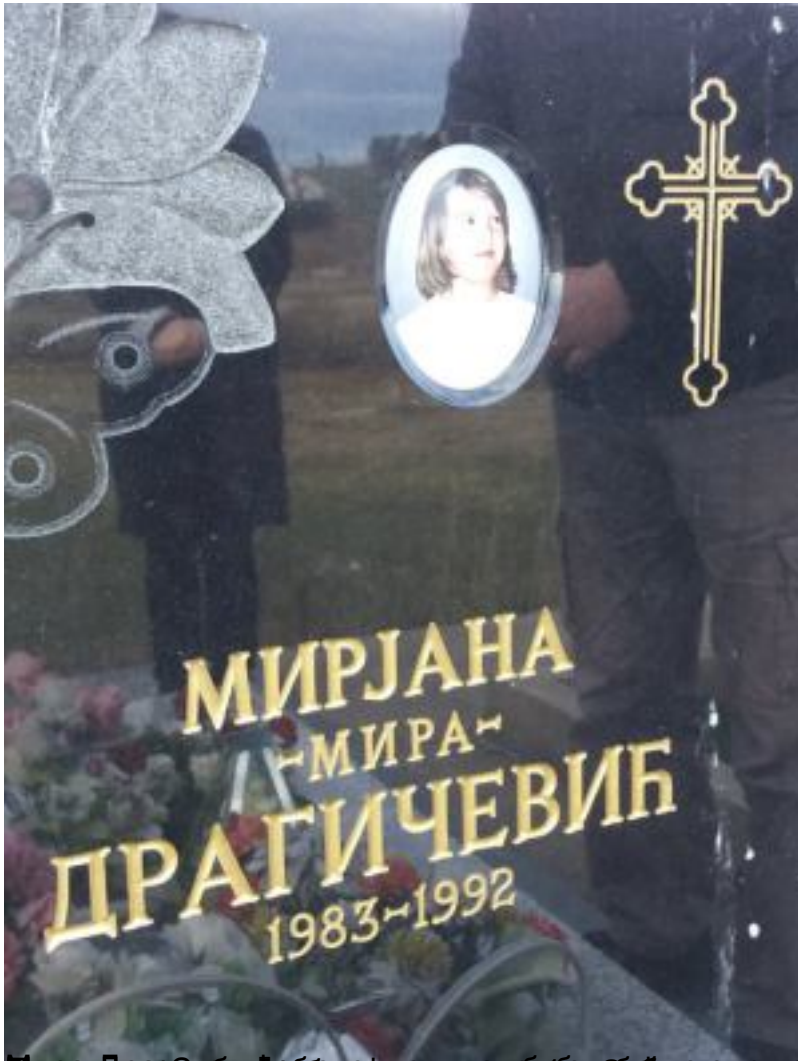
Не брини, сине, никада одговарали нису за злочин, ал Богу ће!

Живља си ти него што ће они бити за тих проклетих пустиња од живота, мила!

Животније је ово мало година уклесаних на великом камену но што ће зверима икада свитати и смркатати се...

Пуцали су ти у чело, мила, премало си, рекох, била мртва после свега, или су звери биле превише живе па су пуцали у себе верујући да тебе убијају?!

Мирјана Драгичевић- помислио би неко стасита млада, мајка већ, домаћица кућевног дома иза последњих грана и мирисних ливада о пролећу.

Мирјана Драгићевић била је само девет година, девет превише за Српкињу, када је убијена у Сарајеву 1992. године. Ова слика је снимљена током погребне церемоније у њеном родном селу, где је њен отац држао њен портрет и крст.